

Mézeskalács

64. évfolyam • 2016. november • Ára 50 dinár

9 770332 607004 15 011

Köszöntő

Kopogtat már a tél, zúzmarások a reggelek és egyre hidegebb van. Szerencsére mi ilyenkor behúzódhatunk a jó meleg szobába, de el tudod-e képzelni, milyen kellemetlen lenne, ha az emberek nem fedezték volna fel a tüzet, és nem lenne mivel fűtenünk? Bizony, nagyon fáznánk a hideg télen. Távoli ősünk egymillió évvel ezelőtt fedezték fel a tüzet. Először csak természetes forrásból (pl. villámcsapásból) ismerték, később rájöttek, hogyan lehet mesterségesen tüzet gyújtani. Mára már a tűznek nagyon fontos szerepe van az életünkben, sok mindenre használhatjuk, de óvatosan kell vele bánnunk, mert ha nem vigyázunk, nagy baj is származhat belőle.

A hideg beálltával ne feledkezzetek meg kis barátainkról, a madarokról sem, hiszen ha mi nem etetjük őket, nem tudnak táplálékot találni. Ti szoktátok-e etetni a madarakat? Rajzoltátok le, hogyan gondoskodtok róluk, és küldjétek el nekünk az alkotásokat!

Decemberben már nagyon várjuk a karácsonyt és a havat is. Készítsetek rajzokat arról, hogy miért szeretitek a telet és hogyan várjátok az ünnepeket, vagy írjatok róla fogalmazást!

Várjuk munkáitokat!

Kriszti

Rajzpályázat

Decemberre:

- Karácsony
- Etetem a madarakat
- Téli örömek

Januárra:

- Kedvenc hangszerem

Szárnybontogató

- Ezért szeretem a telet
- Karácsonyvárás
- Mesék, versek

Fedőlap: Szőke Réka Renáta, 1. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

CIP – A készülő
kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára,
Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány

Magyar Nemzeti Tanács

BETHLEN GÁBOR
Alap

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■

■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ökrész Rozália** ■

■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője:

Nagy Magdolna ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Takács Ilona** ■

Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza

■ www.jopajtas.com, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.rs ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.
Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasmam@magyarszo.rs

■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■

■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Butora Kinga, 1. osztály, Emléiskola, Zenta

Bokor-takarodó

Köd ölébe kucorodnak
fázósan a bokrok,
szél ringatja, eső mossa
a sok kis bozontot.

Ledobják a tirkí-tarka
színpompás cicomát,
s felöltik a fehér csipkés
zúzmarás pizsamát.

Hósipkát raknak fejükre,
kezükbé kócbabát,
csillagtakaróba bújnak,
s tavaszig jóccakát!

Orgovánny Anikó

Téli madáretetés

A madárcák számára nagy nehézséget jelent a téli időszak, hiszen ilyenkor a hideg miatt átmenetileg megszűnik számukra a rovartáplálék. Ezért ebben az időszakban létfontosságú lehet számukra egy madáretető.

Készítsetek madáretetőt!

Fontos, hogy a kihelyezett madáreleséget ne lepje be a hó és ne ázzon meg.

Palackból: Egy flakonon szűrjatek keresztbe két fakanalat, a fakanál széles része fölött kicsit vágjátok ki a flakont, és kész is a madáretető.

Papírgurigából: A gurigát ecseteljétek be cukormentes mogoróvajjal, majd hempergessétek meg a madaraknak való magokban. Végül húzzátok rá egy fa ágára. Ebből a receptből szagathattok „sütiket” is a madaraknak.

Tobozból: Egy nagyobb toboz, kevés zsír, madáreleség szükséges csupán. A zsírral keverjétek össze az apró magvakat és kenjétek a tobozra. Zsinórra kötve tegyétek ki a madaraknak.

Egyszerű etetőt készíthettek apró lyukacsos műanyag hálóból, töltsétek meg dióval, almával, mogoróval vagy madáreleséggel. Kössétek össze a száját egy zsineggel és tegyétek ki.

Madarak étlapja

Elsőrangú téli eleség a napraforgómag, amit minden madár szívesen fogyaszt. Emellett mindenféle olajos magvat kiteshetünk (pl. tökmag, összetört mogoró, dió). A faágakra akaszthatunk szalonnát is. Nagyon fontos, hogy semmi sót és fűszert ne tegyünk ki, mert a madárcák szomjasak lesznek, innivalót meg nagyon nehezen találnak ilyenkor.

A rigóféléknek adhatunk mindenféle konyhai maradékot (pl. burgonya, almahéj, reszelt répa, sajt, túró), melyeket hómentes talajra bokrok, vagy fák alá kell kihelyezni. A rigók és a cinegék is szívesen fogyasztják a fák, bokrok ágaira tűzött almát.

Kenyeret, morzsát, péksüteményféléket nem szabad adni a madaraknak. Ezek ugyanis hamar megromlanak, és a madarak lebetegedhetnek, sőt akár el is pusztulhatnak.

Rendszeresség!

Az etetés megkezdését legjobb késő ősze időzíteni. Akkor kell megkezdni, amikor beállnak a reggeli fagyok és a tartós nappali hidegek, de a legfontosabb, hogy amikor leesik az első tartós hó, akkor már legyen elérhető táplálék a madarainknak. Ha elkezdtük etetni a madarakat, akkor nem szabad egyik napról a másikra abbahagyni. Az etetőre járó madarak ugyanis megszokják, hogy ott mindennap elegendő táplálékot találnak, így nem keresnek más táplálékforrást. Inkább adjunk kevesebbet, de rendszeresen.

Dúdoló

Tűzet viszek

*Tűzet viszek, lángot viszek,
Ki ne nézz, be ne nézz, kendő rajta.*

A gyerekek körben állnak, egy a körön kívül sétál a „tűzzel” – zsebkendővel. Titokban leejti valaki mögött, az felkapja és szalad a tűzvívó után. Az szalad, hogy visszaérjen a kendővivő helyére.

Találós kérdések

Hol vizet önt, hol havat int,
Hol jeget szór fejedre,
S elszáll – pedig szárnya sincsen
– nyugatra, keletre.
(oʊlɒj)

Honnan jön? Senki se tudja.
Azt se, merre visz az útja.
Kéményeken furulyáz,
Tőle lobban a parázs.
Hátán felhő lovagol,
Nád előtt meghajol.
A fák róla beszélnek.
Minek hívják, no?
(xəuɒɛzs)

Szürke szárnyú nagy madár,
szürke lesz a nagy határ,
ha ősszel a földre száll.
(pɒɕ)

Kék lámpája villogó,
szirénája vijjogó.
Nem ok nélkül szirénáz,
siet, hogyha ég a ház.
Mi az?
(oʊtne oʊlɒjɒɛɕ)

Senki sincs hasznosabb nálam a világon,
Ártalmasabb sincsen hetedhét országon.
Éjed felderítem, étked elkészítem –
de ha elszökhetem, rengeteg a károm.
Mi az?
(zɒɕ)

Aranysárkány erdőt eszik,
lángokat fú, fényesedik –
holtában megfeketedik.
Mi az?
(szɛɛɕɛɕ)

Cinegenaptár – November

Az ellenség – ráadásul veszedelmes ellenség! – a következő hónapban jelent meg az erdőben. Az Öreg Veréb novembernek mondta az új hónapot, s hozzáfűzte, hogy ez a harmadik és utolsó hónapja az ősznek.

Az ellenség félelmetes volt, mivel láthatatlanul ólálkodott körülöttük. Az erdőn hullani kezdtek az apróbb-nagyobb madarak, de még egerek, nyulak is. Elég volt ha elbáméskodott valamelyik kis állat, vagy elmaradt a csapatától egyik-másik madár – akár éjjel, akár nappal –, már pusztult.

Senki sem tudta, ki lehet a titokzatos ellenség: négy lábú? Madár? Ember? De rettegtek tőle valamennyien, róla beszélt, suttogott az erdő minden vadja, madara. Az első havat várták, hogy a havon hagyott nyomai után felkutatassák.

Az első hó azonban este hullott le. Másnap reggel pedig megint hiányzott egy nyúlfióka az erdőben.

Csak az egyik lábacskaát találták meg. Körülötte, a már olvadozó havon, félelmetes, nagy karmok nyomai látszottak. Vadállat karmai is lehettek, nagy ragadozó madár karmai is.

Más nyomot nem hagyott a gyilkos: se tolat, se egy szőrszálát.

– Félek – mondta Picinyke Cicellének. – Jaj, de nagyon félek! Gyere, kerekedjünk föl az erdőből, mert még utolér ez a rettenetes, láthatatlan gonosztevő!

Elröptek a folyópartra. Odvas, öreg fűzfák voltak ott, meghúzódhattak bennük.

– Jobb itt – mondta Picinyke. – Ez itt nyílt mező. Nem tud észrevétlenül idelopakodni az ellenség, mint a sötét erdőben. Már messziről meglátjuk, és elbújunk előle.

És ott ütöttek tanyát a folyóparton.

Már oda is megérkezett az ősz. Lefoszlott a levél a rekettyefüzekről, megbarnult, elfonnyadt a fű. Néha hó esett, el is olvadt. A folyó

még futott, de reggelente már jégvárta vonta be. Eltűntek a partról a szalonkák is, csak a vadkacsák maradtak. Azt háptogták, hogy itt húzák ki a telet, ha a folyó nem fagy be egészen. A hó pedig hullott, egyre hullott, és már nem olvadt el, hanem egyre nőtt.

A két cinke nyugodtan éldegélhetett volna a folyó partján, ha nem támad megint riadalom: egy éjszaka nyoma veszett egy kacsának. A folyó túlsó partján bóbiskolt, a csapat legszélén.

– Ő volt – dadogta ijedten Picinyke. – A Láthatatlan! Eljut mindenhova: erdőbe, mezőre, ide is, a folyóra.

– Láthatatlan lények nincsenek! – oktatta Cicelle. – Majd én kinyomozom, megállj csak!

Egész nap az öreg rekettyefüzek csupasz ágain sürgött-forgott, magas leshelyéről figyelte a titokzatos ellenséget. De nem vett észre semmi gyanúsat.

A vadkacsák a következő éjszaka vándorútra keltek.

Picinykének akkor végre sikerült rábírnia Cicellét: költözzenek el ők is a folyópartról.

Hiszen az ellenség könnyen ájtthat hozzájuk a jégén. Picinykének úgyis el kellett repülnie a városba, megkérdezni az Öreg Verébtől, hogy hívják a következő hónapot.

Bianki meséje
Fordította: Rab Zsuzsa

Novemberi szél

Lefonnyadt rég az áfonya,
deres a medve lábnyoma.
Lecsupasult a málnavész.
Minden toboz a földre néz.
Hályogos szemmel pillogat
olykor néhányat még a nap.
Se cirpelés, se csipogás,
hallgat minden kis muzsikás.
Csak a szél, csak a szél,
egyedül ő zenél.

Ág se moccanhat nélküle,
minden kis hang az ő műve.
A medve helyett ő morog.
Övé minden csőr és torok,
ő játszik minden furulyán,
harsonán, dobbon, pikulán.
Táncoltat erdőt, bokrokat,
lebbent az égre fodrokat,
s annak, ki ellene szegül,
annak a hátán hegedül.

Kányádi Sándor

Prisztál Viktor
1. osztály,
Emlékiskola,
Zenta

A tűzmadár

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember, s a szegény embernek három fia. Ennek a szegény embernek csak egy kicsi kertje volt, de ebben a kicsi kertben olyan gyönyörű szép rózsák termettek, hogy aki látta, megcsudálta. Volt abban a kertben egyéb virág is, olyan, amelyiknek az illatja hét mérföldre terjedt, olyan is, hogy ha valaki hozzányúlt, megcsendült s csengett, mint az aranycsengő. De nem sok öröme volt a szegény embernek ebben a sok szép, csodálatos virágban, mert éjnek idején berepült egy tűzmadár, akinek a tolla s a szárnya olyan volt, mintha lánggal égett volna, s mire észrevette magát a szegény ember, mire észrevették a fiai, egytől egyig lecsipkedte a virágokat, s vitte, a jó isten tudja, merre. Megpróbáltak mindent, hogy valami módon megőrizték a virágokat. Próbálta a szegény ember, de vagy elaludott, vagy ha nem aludott el, a tűzmadár lánggal égő tolla egy percre, kettőre elvette a szeme világát. Sem meg nem lőhette, sem meg nem foghatta a madarat. Ugyanígy járt a szegény embernek a két idősebb fia is. Akkor aztán Laci próbált szerencsét, a legkisebb fiú. Egy hétig a szemét le sem hunyta, de a tűzmadár nem jött el. Hanem a hetedik éjen egyszerre csak beröppent, s éppen arra a rózsabokorra szállott le, amelyik mellé Laci húzódott. Egyik kezével befogta a szemét, a másikkal a madár után kapott, de éppen csak egy toll maradt a kezében: a tűzmadár elrepült.

Hát hiába, nem tudják megőrizni a rózsákat. Azt határozzák a legények, hogy elmennek hetedhét ország ellen, s addig meg sem nyugszanak, amíg valahol a tűzmadarat meg nem találják. Mennek, mendegélnek, s hetedik nap rengeteg erdőbe érnek, rengeteg erdőben egy virágos kertre talál, ahol éppen olyan szép rózsák voltak, mint az ő kertjükben. A két idősebb legény nem állhatta meg, hogy be ne menjen a kertbe. Hiába beszélt Laci, bementek, s egyik bokorról rózsát szakasztottak. Hát uramteremtőm, abban a pillanatban meg-

nyílik a föld, s kiugrik egy hétrőfös szakállú ember, megragadja a két legényt, egy szót sem szól, s viszi le magával az alsó világba. Laci egyedül maradt. Nem tudta, mit csináljon, merre menjen a bátyjai után. Gondolta, majd csak valahogy előkerülnek, vagy így, vagy úgy. Ment tovább nagy búsán, s amint megy, mendegél, meglát egy rettentő magas sziklát, s annak a sziklának a hasadékaiban egy kardot. Odamegy, kihúzza a kardot, s íme, abban a pillanatban a kard után kiugrik egy hétféjú sárkány. No, Lacinak sem kellett több. Neki a sárkánynak, s addig vagdalkozik jobbra-balra, előre-hátra, míg a sárkánynak mind a hét fejét le nem vágta. A sárkánynak úgy ömlött a vére, mint a patak. Laci fogta magát, megmosakodott a sárkány vérében, s olyan erős lett, mint egy óriás. Akkor elindult be a szikla hasadéka, de még kettőt sem lépett, jön szörnyű morgással szembe az ezüstmedve. Megnézik egymást, összekapnak; ropogott a csontja mind a kettőnek, de Laci erősebb volt, s úgy vágta földhöz a medvét, hogy megnyekkent belé. Azt mondta a medve:

– Látom, hogy erősebb vagy, te legény, hagyd meg az életemet, bizony nem bánod meg. Kívánj akármit, minden kívánságodat teljesítem.

– Nem kívánok én egyebet – mondotta Laci –, csak vigy el a tűzmadárhoz.

– Ül fel a hátamra, viszlek.

Felül Laci a medve hátára, azzal megiramodik az a rettentő nagy állat, vágatott a szélnél sebesebben, még a gondolatnál is sebesebben, egyszerre csak megállott egy kacsalábon forgó gyémántpalota előtt, s mondotta Lacinak:

– Eredj, menj fel ebbe a várba, ott van a tűzmadár üvegkalickában. Most alszik a várban mindenki, a király is, a katonái is, de úgy nyúl bele a kalickába, hogy a kezébe hozzá ne érjen, mert ha megcsendül, fölébrednek az emberek, s nagy bajba kerülhetsz.

Fölmegy Laci a palotába, meg is találja az üvegkalickát. Nyitva volt az ajtaja. Bedugja a ke-

zét, de egy kicsit mégis hozzáért, s akkorát csendült a kalicka, hogy egyszeriben talpon termett az udvarban minden ember. Összeszaladnak az emberek, megfogják Lacit, viszik a király elé, s jelentik, hogy mit akart ez a legény.

– No – mondja a király –, most karóba húzathatnám a fejedet, de nem teszem, hanem még a tűzmadarat is neked adom, ha elhozod a vaskirály aransörényű paripáját.

Kimegy Laci, felül az ezüstmedvére, s mondja neki, hogy mit akar a tűzmadár gazdája.

– Jól van – mondja a medve –, könnyen elhozhatod, ha megfogadod az én szavamat. Annak a paripának mindig hátán az arannyereg. Azt mondom hát, hogy a nyereghez hozzá ne nyúlj, mert ha úgy aluszna, mint a fekete föld, akkor is fölébrednek, olyan nagyot csendül az a nyereg.

Még el sem mondta jóformán ezt az ezüstmedve, már ott is voltak a vaskirály ajtaja előtt. A legények aludtak mind. Bemegy Laci az istállóba, eloldja a paripát a jászoltól, de amint vezette ki, hogy, hogy nem, hozzáért a nyereghez, s attól akkorát csendült, hogy egyszeriben fölébredtek a kocsisok, tolvajt kiáltottak, megfogták Lacit, vitték a király elé. Azt mondta a király:

– No, te betyár, karóba húzathatnám a fejedet, de nem teszem, hanem azt parancsolom, hogy indulj mindjárt Tündérorságba, hozd el onnét a tündérkirály leányát, aki a palotának éppen az ötvenedik szobájában lakik.

Felül Laci az ezüstmedve hátára, elvágatnak Tündérorságba, ottan felmegy a tündérkirály palotájába. Keresztülmegy negyvenkilenc szobán, egy lelket sem talált. Bemegy az ötvenedik szobába, s hát ottan ül aranylócán a tündérkirálykisasszony, s amint meglátta Lacit, mindjárt felszökött az aranylócáról, s azt mondotta – úgy hallottam, mint ma:

– Te az enyém, én a tiéd, ásó, kapa s a nagyharang válasszon el minket!

Hiszen örült is, búsult is ennek Laci. Egy szóval sem merte mondani, hogy nem magának viszi a tündérkirálykisasszonyt. Látta a medve Laci nagy szomorúságát, s mikor a vaskirály palotájához értek, azt mondta neki:

– Csak hagyjuk kint a királykisasszonyt, a többi bízd rám.

Abban a pillanatban az ezüstmedve megrázkódott, s szakasztott olyan tündérelány lett belőle, mint a tündérkirálykisasszony. Fölment a palotába, Laci meg az aransörényű paripán elvitte a tündérkirálykisasszonyt. De még oda sem ért ahhoz a várhoz, ahol a tűzmadár volt, már ott volt az ezüstmedve. Ott a vaskirály szeme láttára visszaváلتozott medvének, s elnyargalt, mint a sebes szél.

Örült Laci, hogy visszakerült az ezüstmedve, de most meg az aransörényű paripát sajnálta a királytól. Szerette volna, ha a paripa is megmarad, s a tűzmadarat is megkapja. Az ezüstmedve eltalálta a gondolatát. Megrázkódott, s éppen olyan aransörényű paripa lett, mint a másik. Az igazi paripa kint maradt a királykisasszonnyal, Laci meg fölvezette az ezüstmedvéből lett paripát a királyhoz.

Hej, örült a király! Egyszeriben odaadta a tűzmadarat kalickástul, mindenestül. De az ezüstmedvéből lett paripa csak azt várta, hogy Laci jó messzire nyargaljon a tűzmadárral. Visszaváلتozott medvének, s ott hagyta a királyt. Éppen abban az erdőben érte utol Lacit, ahol a bátyjait a hétrőfös szakállú ember levitte az alsó világba.

– Van-e még a szívednek valami kívánsága? – kérdezte a medve.

– Nincs egyéb, édes medvé, csak az az egy: szabadítsd meg a bátyáimat.

Ahogy ezt mondta, az ezüstmedve nagyot dobbantott a lábával, megnyílt a föld, s hopp, eltűnt. De még egy óra sem telt belé, kiugrott a föld alól: ott ült a hátán a két legény.

Most már szépen hazamehettek. Velük ment az ezüstmedve is. Többet el sem eresztették, mint az édestestvérüket, úgy tartották. A tűzmadár többet nem pusztíthatta el a rózsákat, s a drága szép virágokkal tenger kincset szereztek. Olyan gyémántpalotát épített Laci, hogy abban jó szívvel ellakhatott a tündérkirály leánya.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Benedek Elek

A tűz

Lehet barát vagy ellenség,
attól függ, hogy hol lakik...
Etetheted száraz gallyal:
azt hiszed, hogy jóllakik?

Óriási az étvágya,
felfal minden éghetőt.
Elszabadul, s megmar mindent:
bútort, függönyt, háztetőt.

Ha erejét óvatlanul,
kajláskodva használod,
percek alatt világgá fut,
s hatalmas lesz a károd.

De lehet a barátod is:
megfőzheti ételed,
s hogyha fázol, lehelete
melengeti testedet.

Mentovics Éva

Zsáki Alexandra
4. osztály,
Đuro Salaj iskola,
Szabadka

Tűzoltó

Bátor mind a tűzoltó,
veszélyes a dolga,
égő házban, erdőségben
a tüzet eloltja.

Bátor mind a tűzoltó,
mindennapok hőse,
dúlhat a láng, dőlhet a füst,
nem riad meg tőle.

Bátor mind a tűzoltó,
tűztől tűzig siet,
szirénázó piros autón
hozza el a vizet.

Bartos Erika

Likár Márk
2. osztály,
J. J. Zmaj iskola,
Törökkanizsa

Az aranyparázs

Volt egyszer két testvér, az egyik nagyon gazdag volt, a másik nagyon szegény. A gazdagnak sok földje volt, nagy ménese, gulyája, a szegénynek még csak egy sovány kecskéje se, de gyerek annál több, míg a gazdagnak se fia, se lánya nem volt.

Elküldi egyszer a szegény ember az egyik gyereket, hogy kérjen a gazdagtól valami kis lisztet meg savót, hadd egyenek valamit. De bizony a gazdag testvér nem adott semmit, a szegény ember gyereke sírva jött haza.

Bánkódott a szegény ember eleget, hogy a gazdag testvére nem segíti semmivel. Sírtak a gyerekek, hogy éhesek, hát fölkerekedett a szegény ember, elment a szomszéd faluba dolgozni. Este, mikor hazafelé ment, látta, hogy az erdőben tűz ég. Gondolta, megmelegszik egy kicsit, mert nagyon hideg volt. Mikor közelebb ment a tűzhöz, látta, hogy egy öregember ül a tűz mellett.

– Jó estét, öregapám! – köszönt a szegény ember.

– Neked is, fiam, hát te merre jársz?

A szegény ember elpanaszolta bánatát, aztán elköszönt az öregtől és hazament. Otthon még jobban sírtak a gyerekek, mert egész nap alig ettek valamicske krumplit, és nagyon fáztak is.

A szegény ember azt mondta a feleségének:

– Eredj el a testvéremhez, adjon legalább egy kis parazsat, mert megfagynak a gyerekek! Elment a szegény asszony, de csakhamar sírva jött vissza, mert a gazdag testvér még parazsat sem adott.

– No, majd hozok én – mondta a szegény ember –, csak egy kicsit messze van.

Az öregember még mindig ott ült a tűz mellett. Attól kért a szegény ember parazsat.

– Vigyél csak, fiam, egy jó lapátra való parazsat! Ami nem fér a tűzhelybe, terítsd szét az udvarban!

A szegény ember megköszönte és vitte haza a parazsat. Olyan jó meleg lett a szobában,

hogy a felét kivitte az udvarba. Másnap reggel, amikor felébredtek, látják ám, hogy a tűzhely tele van arannyal. De még az udvar is, ahová a fölösleges parazsat szórták. Mikor fölszedték a sok aranyat, meg akarták mérni, de nem volt a házban véka. Elment a szegény ember a testvéréhez vékáért.

– Adok – mondta a gazdag –, de csak úgy, ha holnap ledolgozod!

A szegény ember megígérte.

Otthon megmérték a sok aranyat, bizony éppen hét véka lett tele.

Mikor az egyik gyerekkel visszaküldték a vékát, a gazda meglátott a véka alján egy csillogó aranyat. A nagy sietségben nem vette észre a szegény ember, hogy még egy arany van a vékában.

Nosza, futott is a gazdag a szegényhez, mint-ha kutya harapta volna, hát csak elállt a szemé szája a sok arany láttán.

– Ez meg honnét van? – kérdezte irigyen.

A szegény ember elmondta, hogy az öregtől kapott az erdőn parazsat, a fölösleget szétterítette az udvaron, abból lett az arany.

Megörült a gazdag ember, mindjárt ment is az erdőbe, de nem egy lapátra valót hozott a parászból, hanem egy üsttel. Vitte haza boldogan, még futott is, olyan jó kedve kerekedett.

„Bolond az én testvérem – gondolta –, igaz, mindig is ilyen volt. Majd megmutatom, hogy több aranyam lesz!”

Otthon aztán nemcsak az udvarban terítette szét a fölösleges parazsat, hanem vitt belőle a csűrbe meg a padlásra is.

Nem is tudta kívánni a reggelt, már hajnalban fölkelt, hogy összeszedje az aranyat. Ez volt a szerencséje, mert ha még tovább is az ágyban marad, ő is benn égett volna a házban. Mert bizony az egész ház leégett, a gazdag ember meg koldusbotra jutott.

Népmese

Bob, a tűzoltó kutya

Réges-régen, hajdanában, London városában eszébe jutott valakinek, hogy kutyákat tanítson be tűzoltó szolgálatra. Ezek a tűzoltó kutyák együtt laktak a tűzoltókkal, együtt gyakorlatoztak, s együtt dolgoztak. S amikor egy-egy ház kigyúlt, berohantak a lángok közé, és segítettek a tűzoltóknak a mentőmunkában.

Ilyen derék tűzoltó kutya volt Bob, a nagy, okos, erős farkaskutya: valóságos tűzoltókutya-főparancsnok.

Bobnak egyszer ismét dolga akadt, de még micsoda dolga! Kigyúlt egy ház, a tűzoltók rohantak, s rohant Bob is velük. Mire odaértek, az égő ház előtt egy jajgató asszonyt találtak.

– Mentsétek meg a kislányomat! – könyörgött a tűzoltóknak.

– No, Bob, rajtad a sor! Itt már csak te segíthetsz – mondta a tűzoltóparancsnok, s Bobot elengedte a pórázról. – Indulj! – mutatott a ház füstölgő lépcsőjére.

Bob felszaladt a lépcsőn, és eltűnt a füstben.

Odakünn szívszorongva várták. S Bob néhány perc múlva kirohant a füstölgő házból, s hozta a kislányt, ingecskéjénél fogva.

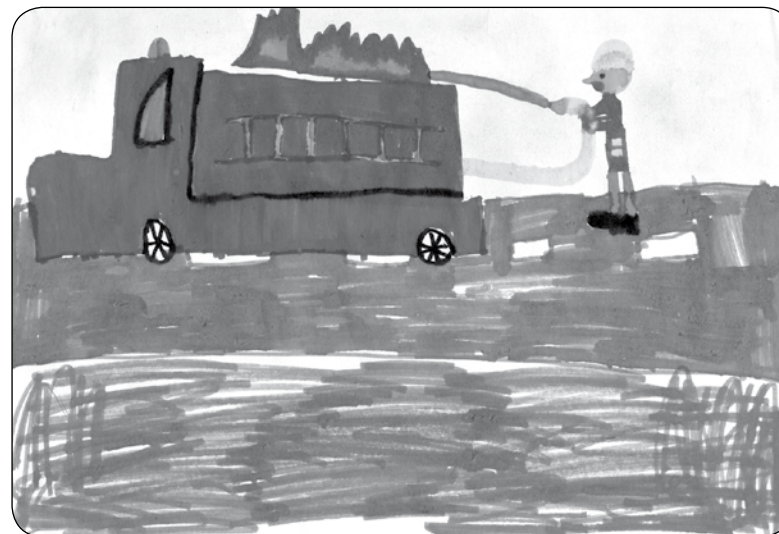
Az anya odaszaladt, karjába kapta a kislányt, és sírt, sírt örömeiben.

De Bob jóformán meg sem várta, hogy a tűzoltók megsimogassák s megvizsgálják, nem pörkölődött-e meg a szőre – kiszakította magát, s újra visszaroht az égő házba.

– Úgy látszik, van még odabent valaki – mondták a tűzoltók, és izgatottan várták Bobot.

S Bob nemsokára ki is bukkant a tűzből, foga között hozott valamit. Éppen úgy hozta, mint azt a kislányt az előbb, az ingecskéjénél fogva. Amikor az emberek jobban megnézték, mit hozott ki az égő házból, arcuk vidám mosolygásra derült: a kutya egy nagy játék-babát tartott a szájában!

**Lev Tolsztoj meséje,
Áprily Lajos fordítása**

Papp Mária Magdolna
1. osztály,
Emlékiskola,
Zenta

Tűzoltó

Ni-nó lángolás,
tűzoltóság vonulás.
Ég az erdő, ég a város;
nem lehet most senki álmos!

Ki az ágyból, Lelle Manó,
kis tűzoltó varázsoló!
Kis kezével egyet int,
elalszik a tűz megint.

Mint a múltkor, születésnapkor,
tortagyertyalángocskákat
eloltotta egy perc alatt,
ráfújta a vacsorát!

Nyulász Péter

Milinszki Rebeka, 1. osztály, Ivo Andrić iskola, Tiszkálmánfalva

Tűzmadár

Tűzmadár járt a kertemben,
szivárványos, kényes,
pázsitomra szállott
le a fényességes.

Bokraim közt lépegetett
aranyos-begyesen,
szedegette, emelgette
lábait kecsesen.

Ragyogott két ékkő szeme,
szikrázott a tolla:
szárnya alatt mintha a Nap
és a Hold lett volna.

Kertecskémet körbejárta,
körbelépegette,
napos-holdas legszebb tollát
nálam felejtette.

Kiskertemben azóta is
ég, ragyog a tolla:
sárga, piros, fehér rózsám
mintha tűzből volna.

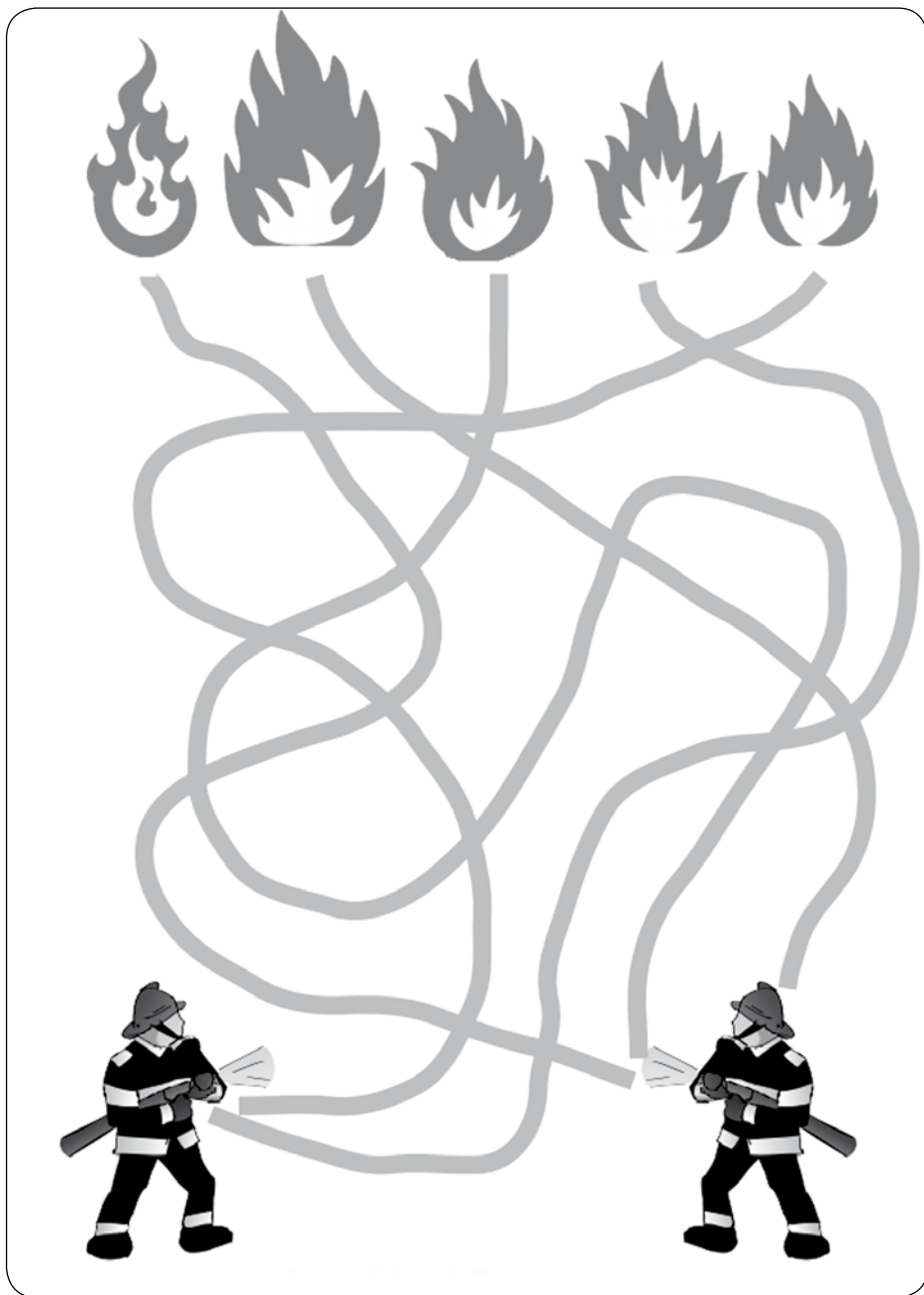
Kulcsár Ferenc

Fleischman Leon
2. osztály,
Miroslav Antić iskola,
Palics

Melyik tűzoltó melyik tüzet oltja el?

Színezd ki!

Tűzoltók ♦ Tűzoltók ♦ Tűzoltók ♦ Tűzoltók ♦ Tűzoltók

Horvát Andrea

1. osztály, Nikola Đurković iskola, Bácsfeketehegy

Kelemen Barbi

2. osztály, Nikola Đurković iskola, Bácsfeketehegy

Kovács Mária

4. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Kuban Saša

Đuro Salaj iskola, Szabadka

Horváth Nelli

2. osztály, Miloje Čiplic iskola, Törökbecse

Horváth Rudolf

2. osztály, Miloje Čiplic iskola, Törökbecse

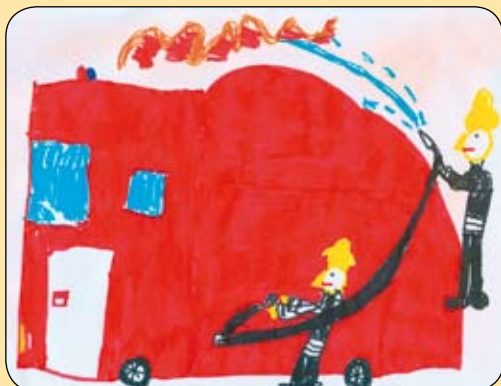
Barna Sára Máté

1. osztály, Ivo Andrić iskola, Tiszakálmánfalva

Snejder Sára Hanna

1. osztály, Ivo Andrić iskola, Tiszakálmánfalva

Csáki Kata

1. osztály, Emlékiskola, Zenta

Remete Réka

1. osztály, Emlékiskola, Zenta

Gyurcsik László

6 és fél éves óvodás, Makádi Óvoda, Péterréve

Horváth Zsófi

2. osztály, Bezdán

Szárnybontogató

A szünidőben történt

A szünidőben sok izgalmas dolog történt velem, de nekem a gyulai kirándulás tetszett a legjobban.

Ezen a szombati napon négy órakor keltünk és Emináékkal elindultunk Gyulára. Nagyon fáradtak voltunk, de nem bírtunk visszaaludni. Sokat beszélgettünk és fényképeztünk. Szerencsére gyorsan átjutottunk a határokon, majd két óra utazás után Gyulára értünk. A gyulai várnál jegyet váltottunk a kisvonatra és a hajókázásra. A vonat körbe vitt bennünket a városon, majd a hajókikötőhöz mentünk. A Körös folyón már várt bennünket a hajó, ahol egy idegenvezető mesélt a folyóról és a hozzá tartozó nagyobb városokról. Nagyon jó volt, mert ki lehetett menni a hajó „teraszára”, és onnan néztük, ahogy a hajó szeli a vizet. Egy óra hajókázás után egy üdülőtelepen kötöttünk ki, ahol egy nagyot sétáltunk, majd indultunk vissza. Újra kiálltunk a „teraszra”, és onnan néztük végig az utat. Nagyon érdekes volt, amikor a hajó éles kanyarba ért, és dőlt jobbra vagy balra. Kikötés után ismét a kisvonat várt ránk, és egy másik útvonalon vitt vissza bennünket a várba. Utána megnéztük a várat és környékét, majd megebédeltünk. A Várkapitány ajánlata nevű ételt rendeltük, ami nagyon finom volt. Az ebéd után még sétáltunk egy nagyot a belvárosban, ahol sok csodaszép szökőkutat láttunk.

Fáradtan, de sok szép emlékekkel indultunk haza.

Böröc Sára

4. osztály, Arany János iskola, Tóthfalu

A szünidőben történt

A nyári szünetben Ausztriában voltunk egy szép lakodalomban. Pár napig voltunk ott, utána pedig a mamával, nenával és a

testvéremmel Németországba, Berlinbe utaztunk. Ott nagyon sok szép helyen jártunk. Voltunk egy lebombázott régi templomban, és megnéztük a berlini fal egyik megmaradt részét is. Mindennap máshova kirándultunk, és sok szép élménnyel érkeztünk haza. Gyorsan elmúlt a nyár, de volt időnk elmenni a petrováci aquaparkba is, ahol szintén jól szórakoztunk.

Ez egy szuper nyári szünet volt.

Hegybeli Bence

2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Doroszló

A szünidőben történt

A szünidőben sok helyen voltam. Fruška gorán táboroztam a barátaimmal. A családommal Mórahalmon nyaraltunk, hat napig voltunk egy nagy szobában. Sokat fürödtünk és játszottunk a húgommal. Útközben hazafelé meglátogattuk a szegedi vadasparkot. Sok állatot láttunk. Nagyon szép élmény volt. A szünidő gyorsan elmúlt.

Hencsár Petra

3. osztály, Petőfi Sándor iskola, Doroszló

A szünidőben történt

Szüleim megígérték, hogy a nyári szünetben elmegyünk fürdeni Petrovára.

Egyik szombaton anya megbeszélte Eszti nenával az indulást. Mi, gyerekek nagyon örültünk. Mikor odaértünk, a sárga csúszdát akartuk kipróbálni, én egyedül is lecsúsztam. Csúsztunk még a feketén és a King nevű is. Én a Kingen éreztem magam legjobban. Mikor elfáradtunk, napoztunk és ebédeltünk. Este értünk haza.

Ez volt a legszebb napom.

Diósi Dóra

4. osztály, Petőfi Sándor iskola, Doroszló

A cinke és a szél

Tölgyfa ágán üldögélt a cinke. Tollát borzolta a szél. Fázott.

– Hú, de hideg vagy – mondta a szélnek –, bizony fújhatnál melegebbet is!

– Elég meleget fújtam a nyáron – felelte a szél. – Most tél van, hideget kell fújnom.

– Ne mérgeződj – mondta a cinege. – Az a bajod, hogy mindig mérgeződsz, aztán megöregszel időnap előtt. Úgy jársz, mint a héja, aki a hegytetőn lakik.

– Hogyan járt a héja? – kérdezte a szél, és suttogóra fogta a hangját, hogy jobban hallhassa a cinege meséjét.

– Úgy járt, ahogy mondom. Mindig csak mérgeződött, vijjogott, s egy szép napon megártott neki a sok méreg, kihullott a tolla, megöregedett. Most ott gubbaszt a hegy tetején. Nem tud felrepülni, mert a szárnya tollát is elhullatta. A kánya mesélte, ő látta. Sajnálta is szegényt. Háromszor is elkiáltotta, milyen kár érte: „Kár, kár, kár!”

– Milyen ostobaság – süvöltötte a szél. – Tudnivaló, hogy én nem szorulok semmiféle tollakra, ha repülni akarok!

– Másképpen is pórul járhat az ember a méregtől. Nem hallottad a vakond esetét?

– Nem hallottam. Meséld csak el! – kérte a szél. S most már egészen elhallgatott, úgy figyelt a cinke meséjére.

Puskás Anna, 1. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybecskerek

– Itt lakott a vadrózsabokor tövében. Vételtenül vájta az alagútját a bokor töve alá. Későn vette észre, hogy a gyökerek útját állják. De ettől úgy megmérgeződött, hogy csak azért is ott akart lakni, ahol a rózsabokor. Addig erősködött, míg dühében befúrta a fejét két ikergyökér közé, de visszahúzni már alig tudta, a gyökerek ráfonódtak a nyakára, és csak nehezen menekült meg. A mezei pocoktól hallottam a történetet. Ugye milyen elszomorító?

– Ostobának elég ostoba történet – visította a szél. – Rám egy cseppet sem vonatkozik. Hiszen nem lakom a föld alatt.

– Hohó! – kiáltott a cinege –, te is befújál minden lyukba. Ha nem is a föld alá, de minden ág közé bebújsz. Szeretném tudni, mi örömet találsz az ilyen gyerekes bújócskában? Te, aki olyan hatalmas vagy, hogy a legmagasabb sziklára is játszva fölléphetsz, akár egy óriás! Mégis itt töltöd a kedvedet ezen az alacsony tölgyfán. Félek, hogy máris megöregedtél, és nem futja az erődből magasabb kirándulásokra.

No, de erre már a szelet is elfutotta a méreg.

– Sajnálom, hogy szóba álltam veled, kis ostoba. De minek is hallgattam itt unalmas és semmitmondó meséidet? Át kell ugranom a Kárpátokba, vár rám az északi szél. Még majd elkésem miattad! S ezzel süvítve elszárgultott. Nyomában olyan csendesség támadt, hogy még a levegő is megenyhült kicsikét.

A kicsi cinege éppen csak erre várt. Összerendezte szétborzolt tollacskaikat, szárnya alá dugta a fejét. Aludni készült, mert közben egészen besötétedett.

– Szél nélkül valahogy csak kibírom ezt a hideg téli éjszakát – suttogta vidáman.

Gazdag Erzsi

Tudod-e?

Mik a tűzhányók?

Bolygónk felszínén 400–600 működő tűzhányót, vagy vulkánt tartanak számon a szakemberek. A természetnek e fantasztikus tűzijátékát az emberiség évszázadok óta félelemmel vegyes figyelemmel kíséri. Az izzón hömpölygő, mindent felperzselő láva-folyamok, és a mérges gázfelhőket lövellő, kialudtnak vélt tűzhányók virágzó emberi településeket tüntettek el Földünk felszínéről. A tűzhányók termékeny talaja, a mélyükben rejlő fontos ércek, ásványkincsek miatt az emberek időről időre megfedkeztek a veszélyről. Szívesen építették városaik, falvaik szunnyadó vulkánok tövébe.

Hogyan működik a vulkán?

Vulkánkitörések alkalmával a Föld folyékony belseje tör a felszínre. Rendszerint földrengés előzi meg. Azután a vulkán kráteréből, nyílásából forró gőz, majd füst és vulkáni hamu tör elő. A hamu finom, lisztszerű anyagból áll. Ez a legveszedelmesebb, mert hőmérséklete 1000 fok is lehet, és percek alatt beborít mindent a vulkán közelében. Végül pedig feltör a folyékony láva, amely körülbelül 1500 fokos, és lefolyva a vulkán oldalán szétömlik a vidéken. Szerencsére hazánkban nincsenek működő vulkánok.

Mikor „szunnyadnak” a vulkánok?

A szunnyadó vulkán pihen, de elképzelhető, hogy a jövőben valamikor kitör. A kialudt vulkánok azonban soha többé nem törnek ki. Amikor a vulkán kitör, folyékony, forró lávát és szilárd vulkáni hamut bocsát ki a földkéregben nyíló keskeny résen keresztül. Amikor ehhez nem elég nagy a nyomás, a vulkán akár sok éven keresztül is szunnyadhat. A hawaii Maui szigetén található a világ legnagyobb szunnyadó vulkánja. A Haleakala névre hallgató vulkán 3342 m magasan emelkedik a tengerszint fölé, krátere 1 km mély és 32 km átmérőjű.

Számoljunk!

Mennyi ábra van a keretben? Karikázd be a megfelelő számú pöttyöt!

Ne játssz a tűzzel!

A tűzzel játszani nem szabad – halljuk sokszor. A mondás igaz, lássuk, milyen veszélyeket rejt ez az ősi elem.

Mi a tűz?

Amikor valami meggyullad, majd ellenőrizetlenül, szabályozatlanul ég – tűz keletkezik. A tűz egy bonyolult folyamat eredménye, a víz, a levegő és a föld mellett a négy őselem egyike.

Miért veszélyes a tűz?

Tűz keletkezésakor energia szabadul fel, így a tűz lehet az egyik legjobb barátunk, ha megfelelően használjuk; és az egyik legádázabb ellenségünk, ha elővigyázatlanok vagyunk. A tűz lángjának hőmérséklete igen magas. Gondolj csak bele, hogy amikor forró teát iszol, akkor annál a láng hőmérséklete tízszer, vagy akár húszszor magasabb. Biztosan mindenki érintett már meg forró kályhát, vagy nyáron a járda aszfaltját – a tűz lángja még ezeknél is sokkal forróbb, épp ezért sokkal nagyobb sérülést okozhat.

Régen az emberek főleg azért féltek a tűztől, mert nem tudták, vagy csak nagyon nehezen tudták eloltani. Egy egyszerű villámcsapás által okozott tűz hatalmas területeket tudott a lángok martalékává tenni. Végül létrehozták a tűzoltóságot, melynek fő feladata a tűz pusztító hatásai elleni védekezés lett.

Mire használja az ember a tüzet?

Azt már elődeink is felfedezték, hogy a tűz meleget ad, ezért kiválóan alkalmas az étel megsütésére, felmelegítésére. A láng fénye pedig világításra szolgált. A tűzgyújtás sokáig igen nagy tudománynak számított. Ma a tűz az ember egyik legfontosabb munkaeszközevé vált.

Hogyan kerüljük el a tűzveszélyt?

– Először is, használat után soha ne hagyd bekapcsolva az elektromos készülékeket. Mi-

előtt elmész otthonról, mindig győződj meg arról, hogy minden elektronikus eszközt kikapcsoltál-e!

– Ne tegyél könnyen éghető tárgyakat forró felületek mellé! Például a tűzhely és a konyharuha között legyen legalább fél méteres távolság.

– Sajnos gyakran előfordul, hogy felelőtlen emberek eldobják a még égő cigarettájukat. Ez főleg éghető anyagokkal teli szemégyűjtőben, valamint száraz időben okozhat tüzet.

– Az eloltott, de még helyenként parázsló tábertűz, kerti tűzhely különösen száraz és szeles időben jelent tűzveszélyt.

Mit kell tenni, ha tüzet észlelünk vagy erős füstszagot érzünk?

– Először is gyorsan el kell hagyni az égő helyiséget.

– Ne használd a liftet.

– Tegyél a szád és az orrod elé egy zsebkendőt, ez megvédi a füsttől.

– Ne kapkodj, viselkedj fegyelmezetten.

– Ügyelj a másokra, segítsétek egymást.

– Azonnal szólj a legközelebbi felnőttnek.

– Ha nincs a közelben felnőtt, akkor értesíteni kell a tűzoltókat.

Mit NE tegyünk?

A keletkezett tüzet soha ne titkoljuk el, még akkor se, ha mi magunk okoztuk. A kicsi, legfeljebb egy zsebkendőnyi felületen égő tüzet vízzel, nagyobb ruhadarab rádobásával, föld, homok, kavics rászórásával még el lehet oltani, de az ennél nagyobbakat semmiképp se próbáld eloltani saját magad. A legkisebb tűz esetén is szólj a legközelebbi felnőtt személynek. Ne fújd, ne legyezd a tüzet, mert ezzel csak még tovább táplálsz!

Dúdoló

Jön a róka

*Jön a róka, ne nézz hátra, tüzet visz a markába.
Ne mondjátok lányok, kiég a ruhátok.*

A gyerekek hátratett kézzel szorosan egymás mellett állnak. A róka a „tűzzel” – egy zsebkendővel – körbejár, valaki mögött leejti a zsebkendőt. Az a gyerek veszi fel és kergeti a rókát, aki az ő helyére áll. A zsebkendővivő lesz az új róka.

Regélő

*Három görbe legényke, róka rege róka,
Tojást lopott ebédre, róka rege róka,
Lett belőle rántotta, róka rege róka,
A kutya lerántotta, róka rege róka.*

*Egyik szidta gazdáját, róka rege róka,
Másik meg a fajtáját, róka rege róka,
Harmadik az ükapját, róka rege róka,
Hozzávágta kalapját, róka rege róka.*

Weöres Sándor

Tűzoltóautó tojástartóból

Szükséges anyagok:

- tojástartó
- vécépapírgurigák
- vízfesték vagy tempera
- színes papír
- piros és fekete zsenília drót
- olló
- ragasztó

Elkészítés:

A tojástartót vágd be a hajlatnál a közepéig, és a tetejét vágd be kétoldalt! A levágott részt hajlítsd fel és ragaszd a tetejére! Ezután

fedd be az egészet pirosra! A kerekeket készítsd el vécépapírgurigából, fedd be feketére, vagy vond be fekete papírral. Végül ragaszd a helyére. A tűzoltók is vécépapírgurigából készülnek, az egyiket fedd pirosra, a másikat feketére, majd színes papírból vágd ki az arcokat, rajzold rá a szemet, szájat, orrot, és ragaszd fel. A sisakot is vágd ki színes papírból! A tűzoltócsövekhez zsenília drótból vágj két darabot, és tekerd a tűzoltófigurák köré. Már csak a létrát kell fekete papírcsíkokból összeállítanod, és készen is van a tűzoltókocsid.

Tűzoltósisak papírtányérból

Szükséges anyagok:

- 2 papírtányér
- piros festék és ecset
- sárga kollázspapír
- filctoll
- olló
- ragasztó

Elkészítés:

A két papírtányért fedd be pirosra! Az egyiket vágd körbe háromnegyedig a belső kör mentén úgy, hogy egy része vágatlan maradjon. Az így kapott félkört hajlítsd fel! A másik tányérból vágj ki egy ovális formát, és ragaszd a sisakod elülső részéhez úgy, hogy alulról félig kilátsszon.

Most következik a jelvény. Sárga papírból vágd ki, és dekoráld filctollal tetszés szerint. Írd rá a neved vagy azt, hogy „tűzoltóság”. Végül ragaszd fel a sisakodra!

Tűzet oltó (tapsoló)

Fut a láng, fut a láng,
Sárga, piros, fut a láng.
Vízzel locsolom, vízzel eloltom,
Sistereg, füstölög, altatom.

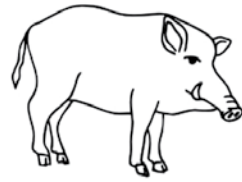
Kukora Kati

Lábnyomok

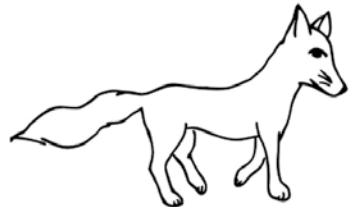
MEDVE

VADDISZNÓ

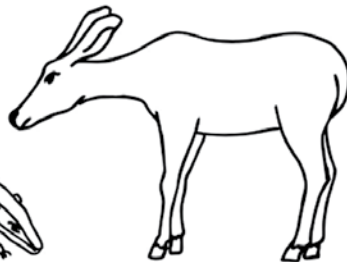
NYÚL

RÓKA

BORZ

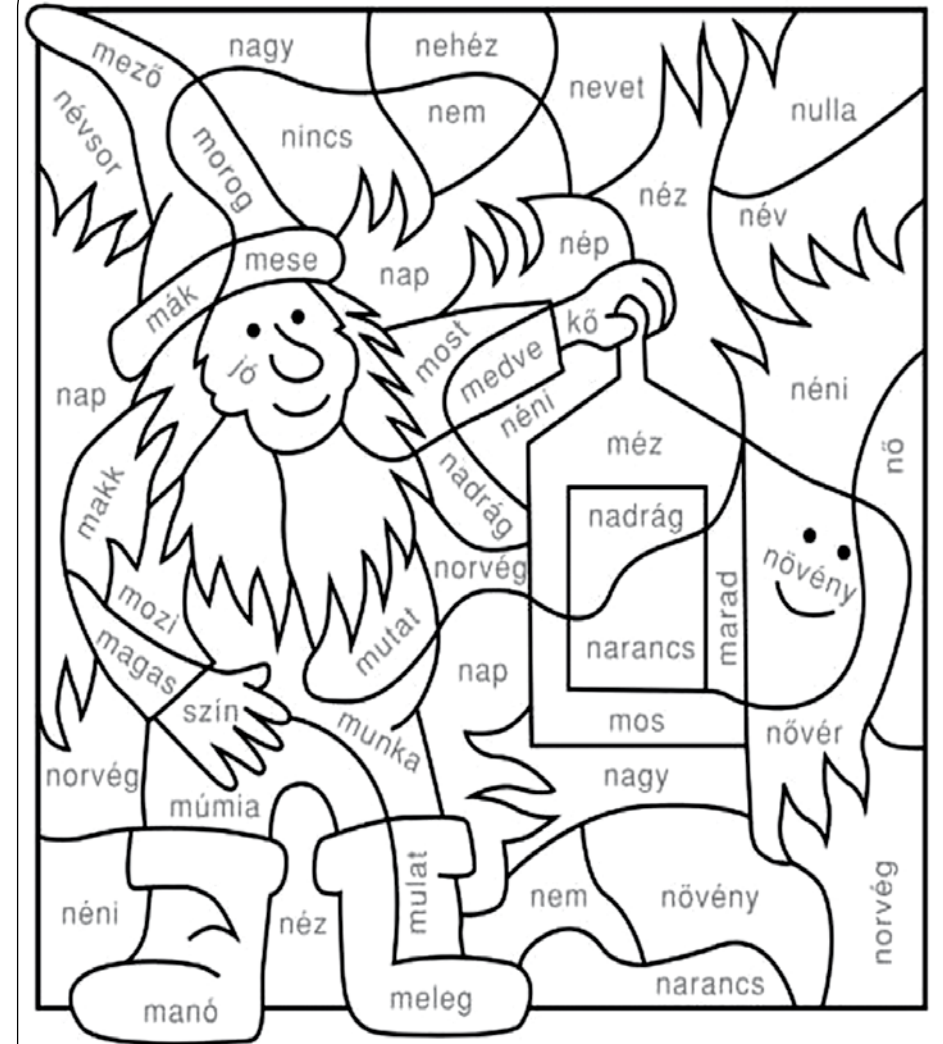

ŐZ

Keresd meg melyik nyom melyik állathoz tartozik. Kösd össze őket!

Mi van a képen?

Színezd ki a mezőket a következő meghatározások szerint:

M betűvel kezdődő szavak = kék

N betűvel kezdődő szavak = sárga

Az összes többi szómezőt színezd rózsaszínre!

Az üres mezőket hagyd fehérnek!

Állatvilág

A róka

A vörös róka a világon a legismertebb rókafajta. Bundája a sárgás-vöröstől a rozsdabarnáig, a vörös minden árnyalatában megtalálható. A hasa többnyire fehér. Farka hosszú

és bozontos. A vadon élő példányok lehetnek fekete vagy ezüst színűek is.

A róka többnyire magányosan kóborol, nem szereti, ha idegenek tévednek be a területére. Területét egy vagy két nősténnyel osztja csak meg, és természetesen az utódaival, ezért is olyan gyakori, hogy több generáció is békésen megfér egyetlen koterékban.

Tudod-e?

- A vörös róka 48 km/h sebességgel képes szaladni.
- Akár 2 méter magas akadályokat is átugrik.
- 28 különböző hangot tud kiadni, az egyedeket nagyon könnyű megkülönböztetni a hangjuk alapján.
- Amikor a róka egeret fog, eleinte csak figyel a prédát, majd az elülső lábával jó magasról ráugrik.
- A róka naponta 0,5–1 kg húst eszik meg.
- Annak ellenére, hogy a vörös rókát a legtöbben kártevőként tartják számon, ez az állat más kártevőket pusztít el, ezért ilyen szempontból hasznos.

A vörös róka mindenevő, nem csupán hússal táplálkozik. A kisebb rágcslóktól a rovarokig és ízeltlábúakig, a nyúltól a hullóig mindenre vadászik. De sok esetben eszik különféle gyümölcsöket is. Ha nem éhes, a táplálékot a rejtékhelyére dugja, és később fogyasztja el. Fenygető veszélyt jelent rá a prérifarkas, a sas, a medve, a szürke farkas, a puma és persze az ember. Mivel nagyon jól alkalmazkodik bármilyen körülményhez és időjárási viszonyokhoz, nem fenyegeti a kihalás veszélye.

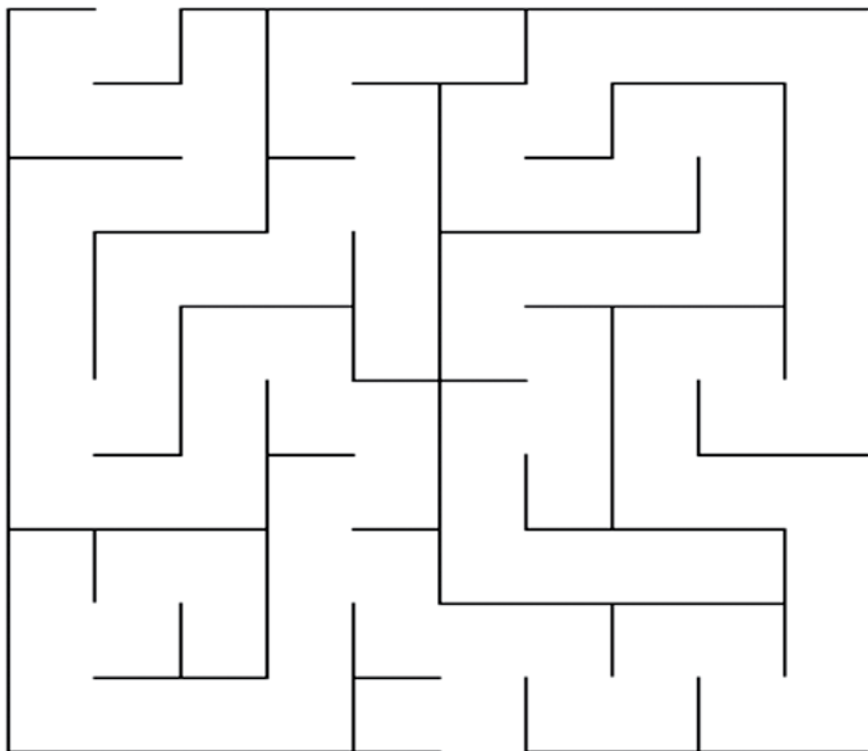
Ravaszdinak hívnak

*Ravaszdinak hívnak,
– az eszem használok,
csak élni akarok,
mindig, minden áron!
Megszerzem ami kell,
nem másoktól várom,
de el kell tartanom
pici kis családom.
Ravaszdinak hívnak,
én vagyok a róka!
Üldöz is az ember
évszázadok óta!
A szép vörös bundám
el akarja venni,
ezért muszáj nekem
furfangosnak lenni!*

Aranyosi Ervin

A cinege cipője

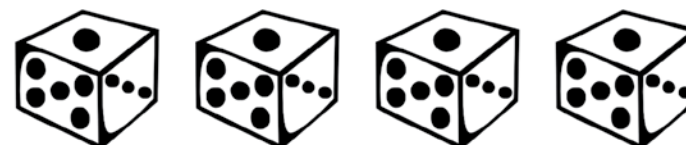

Melyik úton találja meg a cinege a cipőjét? Vezesd el!

Az első macit színezd barnára!

A harmadik kockát színezd kékre!

A negyedik házat színezd sárgára!

A második sapkát színezd zöldre!

A harmadik lovacskát színezd feketére!

Tűzoltók

Tóth Tímea
4. osztály,
Petőfi Sándor
iskola,
Magyarcsernye

Bilicki Réka
3. osztály,
Oromhegyes

Kis Léda
3. osztály, Oromhegyes

Kaslik Viktória
4. osztály, Petőfi Sándor iskola, Magyarcsernye

Takács Rebeka
3. osztály, Oromhegyes

Gulyás Tamás
5 és fél éves óvodás, Makádi óvoda, Péterréve

Szárnybontogató

A kis királyfi

Egyszer volt, hol nem volt, élt a világon egy király. Annak volt egy fia, aki nagyon szeretett csintalankodni. Örökké a játékon járt az esze.

Szomorú is volt emiatt a király, mivel nem volt másik gyermeke.

– Ej, ki fog engem követni a trónon? – sópázkodott.

Az uralkodó sokat törte a fejét, hogyan tudná jobb belátásra bírni a fiát. Egy napon nagy elhatározásra jutott. Egyik éjszaka a király bizalmasai elvitték a királyfit egy rengeteg erdő közepébe, és ott magára hagyták. Mikor az ifjú fölébredt, alig hitt a szemének. Mindenről elszakították, ami kedves volt neki. Hetekig csak magvakon élt. Volt ideje átgondolni az életét.

Rájött, hogy hibázott, és apjától bocsánatot kért. Néhány év múlva igazságos, jó király lett belőle. Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

Bába Máté

3. osztály, Október 10. iskola, Szabadka

Csibe mese

Hol volt, hol nem volt, volt a világon két csibe. Egy szép napsütéses délutánon sétálni indultak az erdőbe. Azon ábrándoztak, mivel tudnák megtönni a hasukat, mert nagyon üresnek érezték. Egyszer csak mit látnak! Egy giliszta dugta ki a fejét a földből. Mind a kettő magának akarta. Egyik húzta jobbra, a másik balra, de sehogy sem tudtak megegyezni. Ahogy húzták kettészakadt, s a két csibe hanyatt esett. Egymásra néztek és nagyot nevettek. Végül fél-fél giliszta jutott mindkettőjüknek. Itt a vége, fuss el véle. Aki nem hiszi, járjon utána.

Suknović Áron

3. osztály, Oromhegyes

A nagy kaland

Hol volt, hol nem volt, de nem tudom volt-e? Valahol a világ végén két csibe. Egyszer elhatározták, hogy elmennek világot látni. Mentek, mendégéltek, s közben egyre csak korgott a gyomruk az éhségtől. Csakhamar egy virágos mezőre értek. Megcsodálták a pipacsokat, ibolyákat. Egyszer csak a fűből kimászott egy hosszú giliszta. Felkapták a csúszós állatot és húzni kezdték. Húzták, húzták kétfelé, végül a giliszta kettészakadt. A csibék pedig felborultak. Gyorsan megették a zsákmányt, s lefeküdtek a szép zöld fűre. Ha a gilisztát el nem kapták volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Döme Brigitta

3. osztály, Oromhegyes

Az oroszlánkrokodil

Egyszer arra ébredtem, hogy az ágyam mellett ül egy oroszlánkrokodil.

A kérdésemre, hogy ki ő, azt felelte, hogy Bundeszki Rihárd. Nagyon meglepődtem. Megkértem, hogy meséljen, honnan jött. Azt mondta, hogy a messzi Seholországból jött. Hosszasan mesélt az otthonáról, barátairól.

E naptól ő lett a legkedvesebb képzeletbeli barátom.

Szabó Noel

2. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

A két kis macska

A kis macskák beszöktek az éléskamrába.

Meglátták a kancsóban a tejet, és kilefetyelték. Teli hassal elaludtak. Jött a gazdaszony, meglátta a cicákat. Megfogta a seprűt, és jól elverte őket.

Szaladtak minden irányba. Azóta is futnának, ha én meg nem állítottam volna őket.

Dér Zsombor

2. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Madárijesztők

Kaslik Viktória

4. osztály, Petőfi Sándor iskola, Magyarcserepye

Vastag Evelin

2. osztály, Petőfi Sándor iskola, Magyarcserepye

Fleischman Dávid

2. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Fleischman Leon

2. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics